

Mérő László: Je suis Ahmed

szerző Mérő László publikálva [2015/3. \(01. 15.\)](#)

- Betűméret csökkentése
- Betűméret növelése
- Nyomtatás

Twitter megosztások száma [0](#) Google +1 Egyéb megosztás [More Sharing Services](#)

Magyarországon alapvető dolgokban kellene zöld ágra vergődnünk ahhoz, hogy érdemben hozzá tudjunk szólni a párizsi tüntetésekhez. Például abban, hogy tüntethetünk-e a saját krakéler bunkóink mellett, ha aljas módon legyilkolják őket. Mérő László különvéleménye a terrortámadásról.

2012-ben a médiatörvényt azért tartottam aljasnak, mert a törvény alapján bármikor bárkit meg lehet büntetni. Nem gondoltam, hogy alkalmazni is fogják, és valóban, tartalom -miatt az azóta eltelt három évben nem büntettek meg senkit. Ezt a fogadást, mert volt erre pár fogadásom, megnyertem, megittuk a bort, de a dolog ezzel még távolról sem ért véget.

Továbbra is úgy gondolom, hogy ha ezt a törvényt valaha is alkalmazni fogják, az nem az olyasfajta sajtótermékekről fog szólni, amilyenekbe én is szoktam írni, hanem inkább a szélsőjobbboldali, gyakran uszító hangvételű lapokról, portálokról. Ezeket sok esetben egyéb, korábbi törvények alapján is el lehetne hallgattatni, de a hatalomnak így kényelmesebb. Azt remélik, hogy akkor majd én is érteni fogok belőle – lányomnak mondom, menyem is értsen belőle. Ezt írtam 2012-ben: „Hát ne értsünk belőle, következetesen és konokul ne. Nem lesz kellemes érzés egy náci orgánus mellett kiállnunk, de ha komolyan vesszük a saját tiltakozásunkat a médiatörvény ellen, akkor ez is kötelességünk lesz.”

Erre a legtöbb olvasóm reakciója az volt, hogy na, ebben azért nem foglak követni.

Most, a párizsi mészárlás utáni hazai tüntetések kapcsán afféle *déjà vu* érzésem támadt.

Ugyanis sem a

Je suis

Charlie

feliratokkal tüntetőinkkel nem értek egyet, sem azokkal, akik amellet, hogy a gyilkosságot persze elítélik, a Charlie újságíróit hibáztatják, hogy tehetnek a sorsukról, mert provokáltak.

Essünk túl a nehezen, mert itt sokkal fontosabb dolgokról van szó, mint hogy halottakról jót vagy semmit. Én a *Charlie Hebdo* című lapot sohasem szerettem. Krakéler bunkónak tartottam mindig is. Nem mehetek tüntetni azzal, hogy *Je suis Charlie*, mert nem vagyok az, távolról sem. Mégis kiállok mellettük – pontosan ugyanazért, amiért kiállnék mondjuk a fradista ultrák újságja mellett is, ha egy aljas médiatörvény alapján ítélnék el. És ha különösen aljasul ítélnék el őket, például gúnyolódásért halálra, akkor talán még azt is kiírnám magamra, hogy „fradista ultra vagyok”.

Más Párizsban tüntetni *Je suis Charlie* feliratokkal, és más Magyarországon. Párizsban ez a felirat azt jelenti, hogy szemét terroristák, elmentek ti a picsába. Nem hódolunk be nektek, és megvédjük a saját elveinket. *Liberté, Égalité, Fraternité.*

Itt mi vagyunk otthon, és nem ti.

Je

suis Charlie

, én vagyok Charlie, ide löjtek, basszátok meg. Párizsban ez a felirat magyarán szólva ezt jelenti.

Magyarországon nem. Aki a párizsi tüntetésen kitesz magára egy ilyen feliratot, az kiteszi magát annak, hogy az elkövetők társai lelövik érte. Valódi kockázatot vállal azért, hogy kifejezze: ezek az állig felfegyverzett gengszter brigantik tényleg menjenek a picsába. Magyarországon ilyen kockázatot sokkal kevésbé vállalnak a tüntetők.

A mi tüntetőink megspórolták azt a munkát, hogy végiggondolják, mi mondanivalónk lehet innen Magyarországról a párizsiaknak – talán most épp csak annyi, hogy fel vagyunk háborodva és őszinte részvétünk. Akkor is csak ennyi, ha mélyen szolidaritunk a párizsi tüntetőkkel, és ha ott élnénk, mi is köztük lennénk, *Je suis Charlie* felirattal.

Dyab Abou Jahjah holland újságíró nem spórolta meg azt a munkát, hogy végiggondolja, neki mi a saját mondanivalója a párizsi eseményekről. Az ő zseniális Twitter-bejegyzése ihlette a következő gondolatot. Ha én egy táblát kitennék a magyarországi tüntetésen, arra ezt írnám: *Je suis Ahmed*

, Ahmed vagyok. Ahmed Merabet volt az a rendőr, akit a terroristák hidegvérrel kivégeztek, miközben sérülten a földön feküdt. Az életét áldozta azért, hogy megvédje Charlie-ék jogát ahhoz, hogy kigúnyolják a hitét. Az én szememben a történetek igazi hőse ő, aki elsősorban francia, és emellett történetesen muszlim hitű.

Magyarországon ennél sokkal alapvetőbb dolgokban kellene valamennyire zöld ágra vergődnünk ahhoz, hogy érdemben hozzá tudjunk szólni a párizsi tüntetésekhez. Például abban, hogy tüntetünk-e a fradista ultráink mellett, ha a jelenlegi médiatörvény alapján -aljas módon vegzálnák őket. Vagy tüntethetünk-e a saját krakéler bunkóink mellett, ha aljas módon legyilkolják őket.

Franciaországban 2002-ben a baloldali szavazók orrcsipesszel mentek Jacques Chiracra, a jobboldali jelöltre szavazni Le Pen ellen, amikor Lionel Jospin, az ő jelöltjük nem jutott be a második fordulóba. A hátuk közepére sem kívánták Le Pent, leszavazták, de ha őt érte volna terrortámadás, mellette tüntetnének. A hátuk közepére sem kívánják a *Charlie Hebdót*, de a héten egymillió példányban meg fogják venni az emlékszámot. Az első tüntetésen az életét kockáztatta néhány tízezer bátor ember, de a pénzével meg fogja pecsételni mil-liónyi csendesebb szabadsághívő is, ahogy a vasárnapi, immár kevésbé kockázatos tüntetésen is voltak nagyjából ennyien.

De ha már Magyarországon élek, söprök kicsit a saját portánk előtt. Persze hogy nem kell Charlie-nak lenni, de ha egy újságíró a charlie-sokban keresi a hibát, őt egyszerűen gyávának tartom. Az én szememben ő a „sehonnai bitang ember”, az anti-Ahmed. Azok pedig, akik Pesten tűzik ki a *Je suis Charlie* feliratot, többnyire pont a lényegét nem értik: kitűznék-e adott esetben azt is, hogy „fradista ultra vagyok”? Ők azt hiszik, hogy a lényegét tekintve maguk is Charlie-k, miközben a többségük ugyanannyira nem, mint ahogy én sem vagyok az. Illetve most egy kicsit mégis, ahogy krakéler módon belekötök mindkét oldalba.

Pedig most Magyarországon éppen ez a feladat tornyosodik előttünk. Együtt kell fellépnünk a nagyon nagy disznóságok ellen olyanokkal, akikkel más dolgokban alapvetően nem értünk egyet. A mindent átható állami korrupció ellen hajlandó vagyok egy sorba állni fradista ultrákkal, kivénhedt kommunistákkal, mindenféle világmegváltókkal, és persze legszívesebben a magamfajtákkal, akiknek csak úgy tele van a hócipőjük azzal, ami itt történik. Jöjjön akárki, felőlem akár politikus is bármelyik pártból, ha úgy érzi, itt a helye. Egy ilyen sokszínű társaság úgysem fogja hagyni, hogy bárki kisajátítsa magának. Aztán majd, ha lerendeztük az igazán nagy disznóságokat, megvitatjuk egymás között a másodlagos dolgokat is – és akkor én, Ahmed már csak azt fogom védeni, hogy mindenki szabadon kifejtthesse a véleményét.

Ugyanerről a kérdésről lásd a Magyar Narancs szerkesztőségi állásfoglalását: [Charlie-k](#)

vagyunk